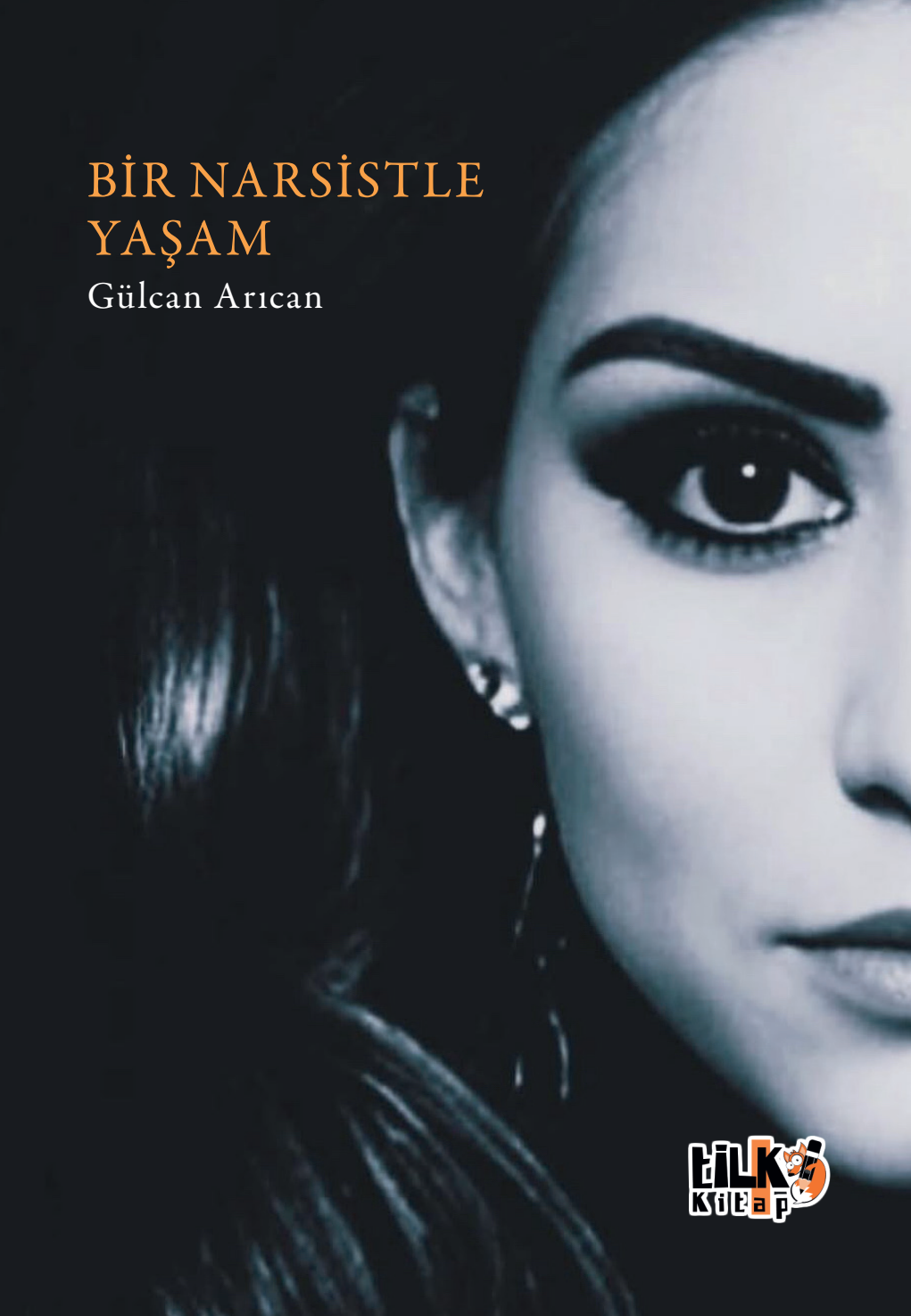
BİR NARSİSTLE YAŞAM

Gülcan Arıcan

İlk Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Bir Narsistle Yaşam
Gülcan Arıcan

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Tuğba Ünlüer
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Mart 2025
ISBN: 978-625-6130-79-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİR NARSİSTLE YAŞAM

Gülcan Arıcan

Bu coğrafyada yaşayan, isimleri farklı, kaderleri aynı, hayattan koparılan tüm isimsiz kadınlara ithafen...

Teşekkür

Bazı zamanlar oldu yorulduğum ve yazmaktan vazgeçtiğim. Bana her daim güç veren can oğluma sonsuz teşekkürler.

Bu zor ama bir o kadarda heyecan verici serüvenimde manevi desteğini üzerimden hiç eksik etmeyen Hakan Arslan'a sonsuz sevgilerimle.

Kitabımı yazarken beni motive eden ve her daim desteğini üzerimde hissettiren sevgili dostum Mehmet Ersoy'a sonsuz sevgilerimle.

Düşündüğünü kâğıda nakşetmeyi bana öğreten ve şu an aramızda olmayan değerli dostum Ali Haydar Çelebi anısına saygı ve özlemle…

Yazar Hakkında

Hayat tecrübelerim bana en çok da şunu öğretti: İnsanlar ana rahmine -fizyolojik dünyaya- düşen tohumlar gibidir. Ham üryan meyve gibi doğar, büyür, olgunlaşırlar.

Sosyal bir canlı olan insanlar duygu, düşünce ve davranışlarını kozmolojik olarak bir şekilde evrene aktarırlar. Kimileri bunu sadece çocuk dünyaya getirerek yaparken kimileri de kendini evrensel doğaya ve erdemli topluma karşı sorumlu hissedip "eser" bırakmaya çaba sarf eder.

Ben de bu ikinci yolu seçme zahmetinde bulunan insanlardanım galiba... Çünkü üzerinde yaşadığımız bu evrene karşı sorumluluklarımız var ki en azından ben öyle düşünüyorum. Bu dünyaya eser bırakarak gidenlerden olamayacaksak bile iyi bir insan kalarak bu sorumluluğumuzu yerine getirebiliriz.

Sanırım çok yaşamış, çok öğrenmiş ve çok biriktirmişim… Anlatmam gereken o kadar çok hikâye varmış ki bir kırk sene daha yaşar mıyım, bilinmez. Ama hayatımın geri kalan kısmında da yazmaya devam edeceğim apaçık ortada.

Hayatın bence en önemli iksiri önce kabuklarınızdan kurtulmanızdır. Kendinizi keşfedebilmek ve kendinizi tanıyabilmek adına bunu bir an önce yapmanız gerekli…

İlk soru: "Ben neyim?"

“Ben kimim, bu evrende oluş amacım ne için?”

Ben kendimi hep şöyle tanımlarım: İnsanların hayatlarına dokunmak için yeryüzüne gönderilen bir insan. Çünkü varlığımın ulvi bir gayesi olduğuna inanıyorum. Ulu ozanları inceledim, doğa filozoflarını okudum, elimi yüreğime götürdüm ve düşündüm.

Çok düşündüm…

Mevlânâ’nın bir öğretisinde dediği gibi: “‘Hamdım, piştim, yandım.” Sonunda dedim ki Gülcan Arıcan, bire bin veren buğday tanesi olmalı.

Yazmaya nasıl başladığıma gelmeden önce sizlere biraz Gülcan Arıcan’dan bahsetmek istiyorum. Zamanla aramın pekiyi olduğunu söyleyemeyeceğim. Dünyanın yörüngesindeki dönüş hızına ve zamanın ruhuna ayak uydurmaya çalışırken hep kendime geç kalanlardanım. Çünkü hayatım hep bir şeylerin peşinden koşuşturmakla geçti.

Hep bir şeylere yetişme çabası…

Hayatı hep kovalayan bir insansanız zaman kavramınızla aranız pekiyi olmuyor ne yazık ki. Herkese ve her şeye yetişmeye çalışan bir insan olarak söylüyorum bunu. Benim hayatım başkalarına yetişmeye çalışırken hep kendisine geç kalan bir insan olarak hatırlarda kalacak.

Ön Söz

Dilimize pelesenk olmuş o cümle: "Coğrafya kaderindir."

Bunu hayatımızın her döneminde duyuyoruz. Bu söz en çok da bize, maalesef Anadolu kadınına yapışıyor. Birbirinden farklı milyonlarca hayatın ortak acılarının temelinde töre, göstermelik ahlak ve maddi imkânsızlıklar gibi birçok sebep yatıyor.

İşte kadercilik denkleminden kurtulup yaşanan acıları gelecek nesillere taşımamak bizim, aklı vicdanı hür modern kadının vazifesidir. Ben de kendimi bu vazifeye adamış bir kadın olarak, ebedî ve edebî değerleri olan bir "eser" yaratmanın, vahdetin beşerde vücut bulması gibi müstesna olduğunu düşünenlerdenim. Bu yüzden bir kitap yazmak, yaratılan hayali ya da gerçek karakter ve olaylar üzerinden bambaşka hayatlara dokunmak gibidir. Bazen bir hayal ürünü olabilirken bazen de gerçeğin ta kendisidir. Burada yazarın görevi ise o kahramanın zihninin içine girip oradaki tüm düşünceleri alarak, onu bugünlere taşıyan kanayan yaralarına, kederine, hüznüne ortak olarak kalemi ve kâğıdı ile buluşturmasıdır.

Kahramanımız Zehra, narsist bir insan olan eşi tarafından uzun yıllar boyunca uğradığı psikolojik ve fiziksel şiddet sarmalının içerisinde yaşamaya mahkûm edilerek evliliği süresince

maruz kaldığı her türlü şiddetin daha da korkunç boyutlara ulaşmasına ne yazık ki engel olamadı… Ali'nin onu kendi malı gibi görüp yönettiği bir kukladan farkı yoktu artık. Zehra, önceleri maruz kaldığı sözlü şiddet ve sonrasında uğradığı fiziksel şiddet ile iyice öz güvenini kaybedip kendini işe yaramaz bir insan olarak hissetmenin önüne geçemiyordu.

Ta ki o talihsiz kazaya kadar...

Ve o kazadan sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı...

1. Bölüm

Deniz

"Nereden başlamalıyım sözlerime? En başından başlamak en doğrusu olacak sanırım… Uzun zamandır kendime ait olmayan bir hayatı yaşıyorum." diye başladı sözlerine…

"Kaybettiğim kendimi bulmaya çalışırken dün ile bugün arasında sıkışıp kalan bir enkaz gibiyim..."

***

"Onunla ilk karşılaşmamız, Ankara soğuğunun insanın ilikle-rine kadar işlediği gri bir ocak ayının ilk perşembesiydi. Odam-daki takvime bakılacak olursa *yedi yüz otuz* gündür bu klinikte-yim. Burada zaman, dışarıdaki gibi geçmiyor." derken gözleri-nden akan iki damla gözyaşına engel olamadı Zehra.

"Buradaki bir saniye, dışarıdaki bir saate bedeldir. En dayanıl-maz olanı da kalabalıklar arasındaki amansız yalnızlık ve bu gü-rültülü sessizliktir. Dört duvar arasına sıkışmış bir hayat içerisin-de en çok da kendi sesine düşman olman... İşte bu döngü, kaçı-nılmaz olanı… Kendi öz iradem dışında bu hapishaneyi andıran

dört duvar arasında kaybettiğim geçmişimi arıyorum, oysaki bu dört duvara nispeten dışarıda her şeye rağmen akıp giden kocaman bir hayat var... Dışarıdaki o hayat, bir bardak acı çay gibidir. Akışkan ve görece sıcak… Aslında ben de bir şeker tanesiyim, tatlı olabileceğim kadar da âcizim, nereye sürseler oraya giden bir fani… Özümü, acıyı tatlı etmek için çabalayan bir fani kısacası. Bir el yavaş yavaş beni eritirken canımı alsa da hayata tat vermeye çalışıp tutunamayan ve tükenenlerdenim."

Derin bir nefes alarak devam etti sözlerine:

"Deniz, burada duyduğum en güzel ses kuşların ve yağmurun sesi biliyor musun? Gökyüzünde usulca ve özgürce uçarken farklı, kanat çırparken farklı bir güzeller. Ve ben penceremin pervazına konan o kuşları saatlerce bıkmadan usanmadan izlemeyi çok seviyorum. Sanki onlar da beni izliyor, kuş dilin de beni selamlayıp kendilerince teselli etmeye çalışıyorlar ya da ben öyle hissediyorum. Belki de sadece özgürce uçmaları bana umut veren tek şey! Tüm seslerden arınmışken sadece kendi sesimi duyabildiğim zindanımda ruhumun günden güne çürüdüğünü hissediyorum. Doktor Nevzat ise şu hastane odasında beni hayata bağlayan tek dayanağım oldu. Bildiğim kadarıyla sizin de kendisi ile yakından münasebetiniz varmış. Öyle söylediği için bu görüşmeyi kabul ettim. İnsan burada sanki yaşamın içinde değil de kendini sürreal bir resim tablosunun içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyor. İşte ben de yıllardır kendimi o resim karesinin içine sıkıştırdım ve kaldım. Peki bu acımasız tablonun ressamı kim? Fırça darbelerini zehirli oklar gibi şiddetle tuvale nakşeden kim? Bu kader döngüsü, hayatın doğal akışı içinde gerçeğin ta kendisi mi?.. Kişinin kendisiyle baş başa kalmasının ne kadar ağır bir yük olduğunu burada, bu küçücük odada öğrendim ben. Duvarlarla gerçekten konuşmak

nedir bilir misin sen? Hiçbir insanla sohbet etmediğim kadar ben bu dört duvarla konuştum. Mezarlıkta ölülerle konuşan dertli bir divane gibi. Ben konuştum, onlar sadece dinledi. Tepkisizlerdi ama benim en yakın dostlarım oldular..."

Biraz sessizlikten sonra devam etti Zehra:

"Herkesten ve her şeyden uzaklaşmış, en çok da benliğini kaybetmiş bir kadının hayata yeniden tutunmaya çalışmasının hikâyesini yazmak istediğinizi Nevzat söyleyince önce pek de sıcak bakmamıştım. Derinlemesine düşününce bu ibretlik ve hazin hayat hikâyesini başka kadınların da yaşamaması için *neden olmasın ki* dedim. Bu arada tanışamadık henüz. İsminiz nedir?"

"İsmim Deniz."

"Merhaba Deniz Hanım. Peki... Deniz'in başına ne eklememi istersiniz, hitap açısından soruyorum bunu? Deniz Hanım uygun mudur?"

"Hayır, sadece Deniz diye hitap etmeniz kafi, ismin başına eklenen sıfatlar ile aram pekiyi olmadı. O sebeple sadece Deniz dersen mutlu olurum Zehra."

"Peki! Siz, pardon sen nasıl istersen Deniz."

Teşekkür edip gülümsedim, o da bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Ne güzel tebessüm ettik Deniz. Sayende uzun zamandır unutmuş olduğum gamzemi hatırladım."

***

İlk buluşmamız tanışma faslı ile geçti. Açıkçası ilk buluşma için büyük bir beklentim de yoktu. Bir sonraki randevu için gün belirleyip vedalaşıp ayrıldım yanından…

"Nereden başlamalıyım sözlerime? En başından başlamak en doğrusu olacak sanırım... Uzun zamandır kendime ait olmayan bir hayatı yaşıyorum." diye başladı sözlerine...

"Kaybettiğim kendimi bulmaya çalışırken dün ile bugün arasında sıkışıp kalan bir enkaz gibiyim...

...

Zehra, narsist bir insan olan eşi tarafından uzun yıllar boyunca uğradığı psikolojik ve fiziksel şiddet sarmalının içerisinde yaşamaya mahkûm edilerek evliliği süresince maruz kaldığı her türlü şiddetin daha da korkunç boyutlara ulaşmasına ne yazık ki engel olamadı... Ali'nin onu kendi malı gibi görüp yönettiği bir kukladan farkı yoktu artık. Zehra, önceleri maruz kaldığı sözlü şiddet ve sonrasında uğradığı fiziksel şiddet ile iyice öz güvenini kaybedip kendini işe yaramaz bir insan olarak hissetmenin önüne geçemiyordu.

Ta ki o talihsiz kazaya kadar...

Ve o kazadan sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı...

9 786256 130791